

Oponentský posudek
rigorózní práce Mgr. Sylvy Totkové-Kolderové nazvané Hospodářská soutěž po vstupu
ČR do EU

Posuzovaná rigorózní práce se zabývá tématem, který, jak správně autorka v úvodu práce konstatuje, stojí mimo větší zájem studentů, ale i odborné i laické veřejnosti. Proto pozitivně hodnotím, že autorka toto téma uchopila a se zaujetím se pustila do zpracování obtížné materie. V úvodu práce rovněž konstatuje, že si dovoluje věnovat se toliko právní problematice veřejnoprávní ochrany hospodářské soutěže. Potom si kladu otázku, proč takto neoznačila i název své práce, když výběr tématu a jeho pojmenování je záležitostí pouze a jen rigorózanta. V porovnání s názvem je proto obsah posuzované práce daleko užší. Toto konstatování je však v určitém rozporu se širokým záběrem práce. O tom svědčí m.j. i fakt, že ačkoliv je práce zpracována na 162 stranách, ve skutečnosti je o víc jak polovinu rozsáhlejší. Každá stránka totiž nemá 60 úhozů, ale úhozů je víc jak 90, a to nepočítám odkazy pod čarou, kterých je rovněž velké množství. Pokud však jde citace, pak je neuvádím jako negativum, ale jako pozitivum, neboť bez takových odkazů se žádná vědecká práce nemůže obejít.

Práce má tedy široký záběr, což vždy není ku prospěchu věci. Mám zato, že by práci prospělo, kdyby rigorózantka nezabíhala do oblastí, které sice s danou problematikou souvisejí, nejsou však pro ni nezbytnosti. To se týká např. 4. kapitoly, která se nazývá soutěžní politika státu. Kromě toho v ní není jasné, kdo provádí zestátnění (str. 10), ale rovněž je nesprávně použit pojem firma (str. 9), namísto třeba právnická osoba, společnost apod. Podobně i kapitola 5. Vývoj právní úpravy na ochranu hospodářské soutěže se spíše týká popisu politicko hospodářské situace v zemi. V některých případech se opakuje to, co bylo již jednou konstatováno, např. zrušení několika vyhlášek (str. 28, 30, 55). Možná i koncentrace činnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a řízení před ním by bylo přehlednější, kdyby bylo shrnuto do jednoho místa.

Jestliže se na tomto místě zmiňuji spíše o negativěch práce, pak se musím dotknout i definice, kterou se autorka, byť s trochou nadsázky, jak sama uvádí, pokusila vytvořit. Oceňuji její snahu, avšak nepovažuji ji za příliš zdařilou. Nemohu souhlasit některými pojmy v ní obsažených, např. úspěchem ve společnosti, rozdělením soutěže na výrobní či spotřebitelskou ani získání prostředků obživy (str. 16). Tím ovšem nikterak nesnižuji autorčinu snahu o vlastní názory.

Nedovedu si představit, co měla autorka na mysli, když u horizontální hospodářské soutěže realizované na základě dohody soutěžitelé neztrácejí svou právní subjektivitu (str.17). Mohou ji vůbec na základě dohody ztratit? Pokud pak jde o konstatování, že harmonizace nebyla a není povinností České republiky jako člena EU (str. 45) pak tento názor zasluhuje objasnění.

A abych dokončila, to, co práci vytýkám, nemohu upozornit alespoň na hrubé gramatické chyby např. na str. 48, 52.

Práci však nelze upřít, že má i pozitiva, která převažují nad uvedenými nedostatky. V první řadě je třeba konstatovat, že se autorka v dané problematice, a to jak v tuzemské tak i v komunitární, velice dobře orientuje. Má i dosti bohaté teoretické znalosti, pravděpodobně získané z odborné literatury. Nakonec to lze opřít o fakt, že seznam použité literatury je víc jak bohatý – blíží se stovce.

To lze dokumentovat i na obsahu práce. Autorka svou práci rozdělila, kromě úvodu a závěru, do dvanácti kapitol, které vnitřně velmi detailně člení do podkapitol a řadu z nich dále do bodů. Práce má logickou strukturu a jak už bylo řečeno shora, víc jak dostatečně pokryla zvolené téma. V práci autorka postupuje tak, že nejprve objasňuje obecné pojmy - hospodářská soutěž, soutěžitel, relevantní trh – čímž si vytvořila prostor pro zpracování konkrétních okruhů otázek. Zabývá se v nich např. vztahem mezi Evropskou unií a Českou republikou, evropským soutěžním právem a jeho modernizací. Zajímavá je 11.

kapitola, ve které se zabývá institutem private enforcement - náhradou škody a jejím využitím i v USA - společně s class actions a leniency programem používaným při udělování pokut u zakázaných dohod narušujících soutěž, u nás používaný od roku 2001 a novelizovaný pak od r. 2007.

Jestliže jsem vyzdvihla tuto jedenáctou kapitolu, neznamená to, že by ostatní kapitoly byly méně zajímavé, že by stály v jejím stínu. Opak je pravdou, mne však tato kapitola upoutala nejvíce.

Mohu-li shrnout, pak na základě výše řečeného, je posuzovaná práce prací zdařilou. Nedostatky, na které jsem upozornila, což jako oponent je mou povinností, jsou převýšeny pozitivy.

Posuzovaná práce splňuje požadavky na rigorózní práce kladené, proto doporučuji její ústní obhajobu.

Praha listopad 2007

Zahradníčková
oponent

)
